

МАЙЧИНА ЛЮБОВ КОРЕЙСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Димитър Добрев, —

chitanka.info

Имало едно време едно бедно селско семейство. То живееело близо до града Кесон. Мъжът работел нивите на своя богат съсед, а жена му пекла хлебчета от оризово брашно за продан. Така живеели те и едва свързвали двата края.

Имали един син на име Хан Сек Бон, когото обичали повече от живота си. Семейството на бедняка било сговорно, докато не ги сполетяло непоправимо нещастие. Бащата се разболял от тежка болест и умрял. Като умирал, той поръчал на жена си:

— Нека нашият син стане учен човек и тогава всички ще го уважават.

Жената обещала на умиращия си мъж да изпълни последната му воля.

Когато Хан Сек Бон навършил седем години, неговата майка казала:

— Време е вече да изпълним волята на баща ти. Предстои ти да минеш в учение десет години. През тия десет години ти ще се запознаеш с хиляда йероглифи, ще научиш наизуст от хубави по-хубави стихове, ще изучиш медицината и ще прочетеш много книги от философите. След това ще можеш да издържиш изпит в Сеул и ще станеш учен човек, както искаше баща ти.

Хан Сек Бон отишъл да се учи в Кесон, а майка му останала сама в малката си къщичка. Никой в нейното село не правел по-хубави хлебчета от оризено брашно. Нейните хлебчета били вкусни и красиви, винаги еднакви, гладки, бухнали. И затова всички съседи купували само от нея такива хлебчета.

Всяка вечер майката мислела за своето момче. Тя тъгувала за него и плачела. Нощем майката пресмятала след колко години, месеци и дни ще може пак да види милия си син.

Но още много дни оставали до тая среща.

И ето, че една вечер майката чула нечии стъпки край къщицата си. Тя отворила вратата и познала своя син.

Майката видяла, че Хан Сек Бон е уморен от дългия път. Поискало ѝ се да се спусне към момчето, да го притисне към гърдите си.

Но не сторила това. Тя даже не се усмихнала на сина си, а само го попитала:

— Защо се завърна преди определеното време? Нима вече изучи всичките науки и можеш да се явиш на изпит?

Хан Сек Бон не очаквал, че майка му ще го посрещне така грубо. Той заплакал и казал:

— Аз съм много уморен. Извървях пеша много, много и не съм ял от вчера сутринта. Дай ми да ям нещо, а утре ще ти разкажа всичко.

Ах, как се искало на майката да прегърне своя син, да го целуне, да го нахрани с всичко най-хубаво, каквото имало в къщи, и да го тури да спи на рогозката! Но тя не сторила това, а пак го попитала:

— Нима вече изучи всичките науки, които трябваше да изучиш за десет години?

Синът отговорил:

— Аз изучих всичките науки, които трябва да се изучат за десет години, и затова се върнах при теб по-рано.

— Тогава вземи една четчица, туш и хартия и напиши първите десет йероглифа — казала майката.

Когато синът извадил от торбичката, която висяла на пояса му, туш и четчица, майката угасила пламъчето на светилника и казала:

— Ти ще рисуваш на тъмно, пък аз ще пригответя хлебчетата.

След малко майката се провикнала:

— Хлебчетата са готови!

Като казала това, тя пак запалила светилника. Хан Сек Бон показал на майка си своята работа. В тъмнината йероглифите излезли грозни, неравни, а на няколко места по хартията имало даже капки от туш.

Тогава майката казала:

— Виж какви са моите хлебчета.

Хан Сек Бон погледнал хлебчетата. Те били гладки, красиви, еднакви, като че ли майка му ги правила при силна светлина.

А майката сложила ръка на главата на сина си и промълвила:

— Върни се в Кесон и си ела в къщи, когато мине определеният срок и ти изучиш напълно всичко, което трябва да знаеш.

Примолил се Хан Сек Бон на майка си:

— О, майко, позволи ми да остана в къщи поне до сутринта! Аз вървях много дни и нощи, без да спiram, и сега нямам сили да тръгна отново на такъв дълъг път.

— Нямаш време за почивка — отговорила строго майката. — Ето вземи тия хлебчета за из път — и сбогом!

Тръгнал Хан Сек Бон в тъмнината по планинските пътеки. Тежък бил пътят към старинния град Кесон. Неведнъж планински потоци преграждали пътя му и често наблизо виели диви зверове.

Вървял Хан Сек Бон и горчиво плачел. Струвало му се, че майка му е несправедлива и жестока към него, че тя е престанала да го обича през годините, които той прекарал в Кесон.

На сутринта той развързal кърпата, в която били хлебчетата, и пак видял, че хлебчетата, пригответи на тъмно, били хубави и съвсем еднакви.

И тогава Хан Сек Бон за пръв път си помислил: „Майка mi можа да свърши своята работа на тъмно, а пък аз не можах. Значи тя върши своята работа по-добре от мене!“

Като си помислил това, Хан Сек Бон побързal да се върне в Кесон.

Минали още пет години и отново майката чула една вечер стъпки пред своята къщица. Тя отворила вратата и пак видяла сина си.

Хан Сек Бон протегнал ръце към майка си, но майката казала:

— Всичките ли науки изучи, сине, че се връща в къщи?

— Всичките — отговорил синът.

И като извадил хартия, туш и четчица от торбичката си, той угасил светилника.

След десет минути Хан Сек Бон казал:

— Може да запалиш светилника!...

Майката осветила стаята и се приближила до сина си. Тя видяла пред себе си лист хартия, изпълнен с йероглифи. Всичките йероглифи били четливи, хубави и съвсем еднакви.

И тогава майката се провикнала:

— Как съм те чакала, сине! Колко мъчно mi беше за тебе! Чакай да ти се нагледам, чакай да те притисна до гърдите си!

... Минали години и Хан Сек Бон станал забележителен учен. Когато неговите ученици го питали как е станал такъв учен, Хан Сек Бон отговарял:

— Майчината любов ме научи да нямам милост към себе си, да върша всичко добре и честно. А който върши всичко добре и честно, той може да стане такъв, какъвто поиска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.